

Ο αλητήριος

Πολλοί γελάσανε μαζί μου, γιατί ήμουν διαφορετικός. Πολλοί δεν γούσταραν τα φαρδιά, αλήτικά μου ρούχα. Στην τρίχα πάντα ντυμένοι εκείνοι -γιατί είχαν και πολλά λεφτά- κέρδιζαν το σεβασμό των γύρω τους με το αμάξι του μπαμπά. Κι εγώ μόνος πάντα με τα φαρδιά μου ρούχα μες στου δρόμου τα στενά τα βιώματά μου έκανα στίχους μ' ένα τσιγάρο και φωτιά. Από μικρό παιδί θυμάμαι να με φωνάζουν «αλητήριο». Μόνιμος μπελάς για τους γονείς μου την ομορφιά της ζωής τη γεύτηκα στο δρόμο και σε λάθος ηλικία. Στην πλατεία του χωριού κάθε βράδυ η συμμορία που με δέχτηκε πρόσθετε και μια καινούρια ιστορία στο βιβλίο της αλήτικης ζωής. Δέθηκα μαζί τους, τους έκανα συντροφιά μου στη ζωή μου, την καρδιά και το μυαλό μου, σε όλα όσα έχω ζήσει και τώρα ακόμη, που είμαι μακριά τους, αναπολώ εκείνες τις ελεύθερες στιγμές που τη νιότη μου τη χάρισα στη λάσπη και τη βρωμιά του δρόμου.

P.X.- Γ' γυμνασίου